

er en Grundſætning, ſom det glæder mig er kommen ud efter 7½ Maanedes Forløb, og det er en Grundſætning, ſom efter min Formening er fuldstændig i Overſtemmelse med Grundloven. (En Stemme: Nei!). Ja, det er efter min Mening, og enten det benegtes eller ikke benegtes, foreligger Kjendsgjerningen. Reſultatet er dette, at der er nogle og firſindstve Folkethingsmænd, der have ſagt Regjeringen og Landſthinget: Det nytter ikke, I optræde paa en ſaadan Maade. Efter at Alt dette er paſſeret, har jeg tilligemed Mange villet være med til at lette en lykkelig Udfommen af Loven. Jeg har været med til at ſtille diſſe Forſlag og ſtemme for alle de Forſlag, der nu foreligger. Naar de bittreſte Piller ere borte, gjør det, at man iøvrigt overfor ſine Modſtandere godt kan være forſonlig, og jeg gæder mig ogſaa til, at det vil blive en Lære for efterkommende Regjeringer, ſaa at de ikke komme hertil med Truſter, ikke komme hertil ſaaledes, at de ved en Samlings Begyndelse ſige til Repraſentationen: Eder ikke det, ſaae vi en Folkethingsopløsning, og at de ikke længere hen i Samlingen forkynde: Eder ikke dette, ſom Regjeringen abſolut vil have det, ſkal det gaa ſaaledes og ſaaledes til. Paa denne Maade kommer en Regjering aldrig vidt. Omendſkjønt jeg nu ikke har ſaaet alle mine Onſter tilfredsſtillede, vil jeg ſige, ſaaledes ſom jeg ogſaa tidligere har ſagt, at det Mellemværende, der var paa Finantsloven, egentlig ikke var Stridspunktet. Jeg har viiſt ved den endelige Afſtemning, at jeg har kunnet være med til at bevilge et ſtørre Tilſtød til Univerſitetet og bevilge ſtørre Lønninger til Embedsmændene og give efter paa flere Punkter. Det har jeg gjort for at lette Overenſkomſten, ikke fordi det juſt er min Overbeviſning, at Fordringerne være berettigede; thi Univerſitetet ſaar ſom ſaadant ikke en eneſte Skilling mere eller mindre, der bliver blot et ſtørre Beløb i den ene Kaſſe end i den anden. Det er hele Forſkjellen, Univerſitetets Formue bliver lidt mindre berørt. Og hvad angaar Embedsmændenes Lønninger, er den Paatand, jeg har været med til at hævde, fuldstændig hævdet, idet det nu er vedtaget, at Folkethingets fuldstændige Forſlag ſkal ſtaa paa Finantsloven med Henſyn til Tillægene til Embedsmændene, til Soldaternes Lønninger, til Invaliderne, og til Medhjælpsſummerne, kun med den Forſjel, at nu gaa vi op til 4,000 Kroner iſtedetfor 3,200 Kroner. Det, ſiger jeg, er ſaadanne Bagateller, at jeg i allerhøieſte Grad vilde finde det uforſvarligt, om Repraſentationen ſkulde ſtilles ad paa et ſaadant Punkt uden at tilveiebringe Finantsloven, og jeg er ogſaa overbeviiſt om, at Thingene endnu idag ville vedtage denne Finantslov, og at det da vil ſiges fra alle Sider, at der er bevilget Tilſtrækkeligt til Statshuſholdningen i enhver Hendeende.

Formanden: Det ærede Medlem udtalte

ſelv, at naar han berørte Grundſætninger, der efter hans Formening ſkulde ligge i Forfatningen, levedes han i ſaa Hendeende alene af ſit perſonlige Eſkjøn, men at der ſelvfølgelig ikke kunne tillægges dette Eſkjøn en almen Betydning. Det Samme maa gjælde om de Kjendsgjerninger, han troede at finde i Situationen, navnlig med Henſyn til Forholdet imellem Thingene indbyrdes. Søvrigt venter jeg, at hverken det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer ville drive Forſonligheden mod Andre ſaa vidt, at man glemmer ſig ſelv og det Thing, hvoraf man har den Ære at være Medlem.

M. Naſmuſſen: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning, at jeg for mit Bedkommende kan forſikre den ærede Formand, at jeg ikke ſkal glemme, at jeg er Medlem af Landſthinget.

Formanden: Det vil være mig hørt.

Ordføreren (Uſſing): Ja, hvorvidt Landſthinget har maattet høre ſig, ſkal jeg ikke indlade mig paa nogen Diſkuſſion med det ærede Medlem om. Min Opfattelse er nu den, at man ligesaa vel kan ſige, at Folkethinget har maattet høre ſig. (Hør! Hør!) Men jeg tror, at det overhovedet er noget af det Sørgeligſte ved vore nærværende Forhold, at der idelig og idelig er Tale om dette, „at høre ſig“ og at „at tvinge frem“. Det er netop den uhyre Miſtjendelse af Grundſætningerne, Grundprinciperne for vor hele Forfatning, ſom til Syvende og Sidſt maatte vil ſætte vor Forfatning i Fare, at man ſaaledes tror, at man ſkal kunne anvende en abſolut Dvang, at der tales om en Eneberettigelse, hvor det dog er klart, og hvor Forfatningen viſer, at den paagjældende Faktor kun er een af de tre Faktorer. Nei, der ſkal viſes Moderation i Behandlingen af den Art Forhold, og jeg tror, at det er Landſthingets Ære, at det ved denne Leilighed ſom ved ſaa mange Leiligheder har viiſt, at det anerkjender ſine Forpligtelſer i ſaa Hendeende; men jeg tilſtaar, at det forekommer ogſaa mig, at der er Symtomer tilſtede, ſom jeg vil haabe ikke ville ſkuffe, paa, at en Tøleſe af, at en ſaadan Moderation ogſaa er nødvendig paa den anden Side, begynder at bane ſig Vej. Jeg vil, ſom ſagt, haabe, at mine Forhaabninger med Henſyn til denne Tøleſe ikke ville ſvigte; jeg er overbeviiſt om, at ſkulde de ſvigte, vil ſandelig den ſtørſte Skade ramme dem, der ikke ville anerkjende Nødvendigheden af gjensidig Moderation.

J. Anderſen: Det gaar nu ſaaledes, at naar Nogen er ſalden i Bandet, ſaa er der aldrig Nogen, der vil have Skyld for, at han er ſalden i Bandet. Nu ſkyder Regjeringen Skylden paa Landſthingets Majoritet og omvendt; men jeg ſkal henſtille, om vi ikke ſkulde lade alt dette ligge nu.